

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6204/2022
02.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Тијана Антолић, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате накнаде, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 252/22 од 10.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 02.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 252/22 од 10.03.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 252/22 од 10.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 12594/2019 од 16.09.2021. године, тужбени захтев је делимично усвојен и обавезан тужени да тужилји исплати износ од 632.814,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, у преосталом делу од досуђеног до траженог износа од 1.126.769,28 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате одбијен тужбени захтев и обавезан тужени да тужилји накнади трошкове парничног поступка у износу од 231.217,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 252/22 од 10.03.2022. године, жалба тужиле је одбијена а жалба туженог делимично усвојена, па је првостепена пресуда преиначена у делу одлуке о трошковима парничног поступка тако што су трошкови парничног поступка снижени на износ од 218.311,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, а у преосталом делу првостепена пресуда потврђена и одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом обавезан је тужени да тужиле исплати накнаду за кат.парц. ..., површине 546м², уписану у ЛН .. КО ... на име тужиле, која није формално експроприсана, али је радњама туженог практично изузета из њене државине тако што је ушла у састав продужетка улице ... у ..., па сходно одредби Закона о јавној својини представља добро у општој употреби у својини јединице локалне самоуправе на чијој територији се налази. На тај начин, без спроведеног управног поступка експропријације, тужила је лишена права својине на непокретности, због чега је тужени у обавези да јој исплати новчану накнаду као посебан вид заштите права на имовину, сходно члану 1. Протокола бр. 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и члану 58. Устава Републике Србије.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да је другостепени суд, према чињеницама утврђеним у овој правној ствари, донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Примена института посебне ревизије је резервисана за питања из домена примене материјалног права. У ревизији тужиле се оспорава висина накнаде односно правилно и потпуно утврђено чињенично стање засновано на налазу и мишљењу судског вештака, што није разлог за посебну ревизију, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП. При том, у поступку одређивања накнаде за фактички експроприсану непокретност суд може, поред процене коју је дала Пореска управа, извести и друге доказе које учесници предложе, уколико оцени да су од значаја за одређивање висине накнаде. У конкретном случају, тужиле је досуђена накнада у висини утврђеној из налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке, који је извршио процену тржишне вредности конкретне предметне парцеле, а не процену компаративном методом вредности исте или сличне парцеле на одређеном подручју, како то чини Пореска управа. Како тужила није предложила извођење доказа контролним вештачењем вредности парцеле, те како правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, ни у случају прихватања да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, исход поступка не би био другачији или повољнији за тужилу.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 10.12.2019.године, а као вредност предмета спора означен је износ од 573.300,00 динара. На рочишту одржаном 22.10.2020. године, тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева на износ од 1.126.769,28 динара, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 16.09.2021.године. Другостепена пресуда је донета 10.03.2022.године. На дан преиначења тужбе 1 евро је, према средњем курсу Народне банке Србије, износио 117,5830 динара, па вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде (493.955,28 динара) представља динарску противвредност 4.200,91 евра.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то ревизија тужиле није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа- судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**